

Arrest

nr. 336 619 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JESSOUS *loco* advocaat R. AKTEPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 16 oktober 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en op 22/11/1996 te zijn geboren te Luanda, Angola. U woonde te Luanda in uw ouderlijk huis in de wijk Pescador, tot u uw ouderlijk huis verliet in het jaar 2014 en ging wonen in de wijk Nova Urbanização. In het jaar 2015 vatte u uw universitaire studies in de computerwetenschappen aan in de universiteit van Agostinho Neto. Tijdens uw universitaire studies, richtte u samen met zes anderen – 4 studiegenoten en 2 personen die studeerden aan een andere universiteit – een groep op, die als doel had een website op te richten, waarop jullie de onrechtvaardigheden die plaatsvonden in Angola zouden aanklagen. In dit kader namen jullie deel aan manifestaties, waarbij het uw rol was om foto's en video's te maken die later op de website konden geplaatst worden. Op 11/11/2020 nam u deel aan een grote betoging te Luanda, waarbij een studiegenoot van u – I.D.M. – door de politie werd gedood. U maakte foto's tijdens deze betoging, onder andere van wat gebeurd was met I.. U werd tijdens deze betoging eveneens door de politie aangevallen, en geraakt aan uw been. Na deze gebeurtenissen liep u schrik op en was u aangeslagen, waardoor u besloot niet langer deel te nemen aan grote betogingen. U kende na deze manifestatie op 11/11/2020 geen problemen met de Angolese autoriteiten. Wanneer er op 17/06/2023 een nationale betoging plaatsvond, besloot u om opnieuw deel te nemen. U werd in het kader van deze manifestatie gearresteerd door de Angolese politie en meegenomen naar het 10e politiebureau. U werd ondervraagd, ervan beschuldigd deel uit te maken van de oppositie, mishandeld en met de dood bedreigd. Uw telefoon, waarop de beelden die u maakte tijdens de manifestatie op 11/11/2020 nog stonden, werd in beslag genomen. De dag nadien werd u op borg vrijgelaten, en diende u zich tweewekelijks aan te melden bij het politiebureau. Daar u vreesde dat uw telefoon zou worden uitgelezen, en u op basis van de beelden aanwezig op uw telefoon verdere vervolging vreesde, besloot u onder te duiken. Nadien kwam de politie meermaals naar uw vader om naar u te vragen, en werd er uiteindelijk een arrestatiebevel jegens u uitgevaardigd. U besloot daarop Angola te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar verliet u Angola met uw eigen paspoort op 10/10/2023 via de landgrens met de Democratische Republiek Congo, en reisde u naar Kinshasa waar u een vliegtuig nam. Na een tussenlanding op een voor u onbekende bestemming, reisde u verder per vliegtuig naar België. U kwam aan te België op 13/10/2023, en diende er een verzoek tot internationale bescherming in op 16/10/2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, er kan geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas omwille van onderstaande redenen.

• Ten eerste zijn uw verklaringen aangaande uw aanwezigheid en handelingen op de manifestatie d.d. 11/11/2020 te Luanda, geenszins geloofwaardig en doen deze fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde dat u samen met I.D.M., een jongeman die tijdens het protest op 11/11/2020 te Luanda gedood werd door politiegeweld, aanwezig was op de manifestatie te Luanda, en u zag hoe hij door politie door het hoofd werd geschoten wanneer hij knielde op de grond (Notities persoonlijk onderhoud – verder NPO – p. 17). Hierna zou, volgens uw verklaringen, de politieagent die I. neergeschoten had, achteruit gegaan zijn samen met de andere politieagenten die aanwezig waren, uit schrik voor de reactie van de manifestanten. U verklaarde voorts dat I. hevig bloedde, en **u en anderen hem ter hulp snelden en hem naar het ziekenhuis brachten**. Nadat u I. naar het ziekenhuis zou hebben gebracht, **keerde u – nadat u wist dat I. het niet zou halen – samen met een collega terug naar de manifestatie, waar de politie gevraagd zou hebben wat er gebeurd was.**, en uw collega oppakte voor verhoor. Er was veel tumult ontstaan en u zou hierbij geraakt zijn aan uw been.

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende het politiegeweld naar aanleiding waarvan I.D.M. stierf, blijkt echter dat getuigen die aanwezig waren verklaarden dat I. **ter plekke doodgeschoten werd door de politie, hij ter plekke reeds overleed, en het de politie zelf was die I. naar het ziekenhuis bracht**. Een officieel (overheids)rapport dat volgens de vader van I. de omstandigheden van I.'s dood probeert te verhullen, stelt – zoals ook u aangeeft doorheen uw verklaringen – dat I. nog leefde wanneer hij het ziekenhuis werd binnengebracht, maar hieraan wordt door de familie van I., en ooggetuigen ter plekke, geen geloof gehecht. Meer zelfs, na het neerschieten van I. zou **de politie de manifestanten net verhinderd hebben het lichaam van I. mee te nemen**, waarna in de dagen nadien de beschuldigingen van politiegeweld ontkend werden. Uw verklaringen, waarbij u er gewag van maakt dat de Angolese politie na het

neerschieten van I. bang was van de manifestanten en achteruit ging, waarbij u samen met een collega I. naar het ziekenhuis zou hebben gebracht, en waarna u – nadat u inzag dat I. het niet zou halen, besloot om terug naar de manifestatie te keren, zijn danig tegenstrijdig aan de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat u voorts, nadat u I. beweerdelijk naar het ziekenhuis zou hebben gebracht, en nadat u zou hebben ingezien dat I. het niet zou halen, opnieuw zou zijn teruggekeerd naar de manifestatie, alwaar politieagenten u en uw collega zouden hebben gevraagd wat er gebeurde, zijn danig onaannemelijke en, gezien de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, niet geloofwaardige verklaringen, dat volledig afbreuk gedaan wordt aan het door u beweerde relaas hieromtrent.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen getuige geweest te zijn van, en betrokken te zijn geweest bij, dit incident van politiegeweld op 11/11/2020.

• Ten tweede zijn uw verklaringen over uw beweerd activisme niet geloofwaardig, noch uw verklaringen op heden te worden gezocht door de Angolese autoriteiten.

U verklaarde dat u, nadat u computerwetenschappen begon te studeren aan de universiteit in het jaar 2015, samen met zes andere personen plannen maakten om een website te maken waarop jullie de onrechtvaardigheden in jullie land zouden aanklagen (NPO, p. 6 en 21). Jullie namen deel aan manifestaties, waarbij uw taak erin bestond video's en foto's te maken die daarna gedeeld konden worden op sociale media, en op de website die jullie planden op te zetten, ten einde de zaken die gebeurden aan te klagen (NPO, p. 17). Het was in dit kader en met dit doel dat u deelnam aan de manifestaties op 11/11/2020 en 17/06/2023. Gevraagd hoe jullie ertoe kwamen deze groep op te richten en in dit kader aan manifestaties deel te nemen, antwoordde u dat jullie elkaar leerden kennen op de universiteit, en het **dankzij de studies die jullie volgden, een gemakkelijke zaak was om een website op te richten en te ontwikkelen** (NPO, p. 21). Gevraagd waarom deze website waarover u praat [het doel van uw beweerde groep, en deelnames aan de manifestaties, waarbij u foto's en video's nam] uiteindelijk niet werd opgericht, verklaarde u vaagweg, en allesbehalve overtuigend, dat het nog niet fysiek bestaat, het een project 'op lange termijn' is, en de website niet van vandaag op morgen is opgebouwd, daartoe een specifieke structuur nodig is, en jullie dat 'moesten bekijken' (NPO, p. 22). Nogmaals gevraagd wanneer jullie beslisten deze website op te richten, antwoordde u dat jullie daarover begonnen nadenken vanaf het tweede jaar [van uw universitaire studies], derhalve omstreeks het jaar 2016. Gevraagd of u deze website dan niet oprichtte nadat u Angola verliet, antwoordde u –weinig overtuigend – te hopen om dat nog te doen in de toekomst. U geconfronteerd met de vaststelling dat niet ingezien kan worden waarom het zo lang duurt om deze website op te richten, verklaart u vaagweg dat het beheer van de website veel werk vergt. **Uw verklaringen overtuigen niet.** Immers, u nam beweerdelijk deel aan de manifestaties op 11/11/2020 en 17/06/2023, in het kader van deze groep waartoe u sinds omstreeks 2016 zou behoren, die opgericht was met als doel een website op te richten om de onrechtvaardigheden in uw land aan te kaarten, en de foto's en video's die u beweerdelijk zelf maakte op de manifestaties, te delen. **Dat u en uw groep, waarvan u gewag maakt, tot op heden geen enkele website oprichtte waarop het beeldmateriaal dat u zou hebben gemaakt (en dat de reden vormde voor uw beweerde vervolging in Angola) gedeeld wordt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd politiek activisme.**

In dit kader dient eveneens opgemerkt dat er u werd gevraagd of u enige documenten in uw bezit heeft die zouden kunnen aantonen dat u daadwerkelijk studies aan de universiteit heeft gevolgd in Angola, waarop u aangaf te beschikken over een verklaring aangaande de punten die u aan de universiteit heeft behaald (NPO, p. 7). U erop gewezen dat u deze kunt doorsturen, antwoordde u bevestigend. Tot op heden heeft het CGVS evenwel niets uwentwege ontvangen dat zou kunnen aantonen dat u daadwerkelijk een universiteitsstudent geweest bent in Angola.

U verklaarde dat u, na de manifestatie op 11/11/2020, zwaar aangeslagen was, psychisch leed onder de gebeurtenissen, en jullie toen besloten niet meer deel te nemen aan manifestaties van die omvang (NPO, p. 18). Naar aanleiding van de manifestatie op 17/06/2023 besloot u alsnog opnieuw deel te nemen, gezien het volgens u een belangrijke en relevante manifestatie was, en vele organisaties ertoe opriepen. Het is dan ook uiterst bevreemdend te noemen dat, nadat u uw schrik overwon een drietal jaren na uw beweerde deelname aan de manifestatie op 11/11/2020, u opnieuw deelnam aan een grote manifestatie met uw mobiele telefoon waarop nog steeds de bezwarende foto's gestaan zouden hebben, die u nam op de manifestatie op 11/11/2020, met beelden van I. en politieoptredens die niet volgens de regels waren verlopen (NPO, p. 16). Deze foto's op uw telefoon – die beweerdelijk in beslag genomen werd door de politie – zijn dan ook de reden waarom u na uw beweerde detentie ondergedoken zou zijn, en op basis waarvan u vreest te worden gearresteerd. Het is geenszins aannemelijk dat u – gegeven uw beweerde schrik en psychisch lijden, alsook uw beslissing om omwille van deze schrik gedurende een 3-tal jaren niet langer deel te nemen aan grote manifestaties – dit beeldmateriaal [dat u opnam om te publiceren op de nooit opgerichte website waarvan u gewag maakte] jarenlang op uw telefoon zou laten staan, en deze ook zou meenemen naar de nationale manifestatie op 17/06/2023. **Dit overtuigt allerminst, en doet verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

U verklaarde dat, nadat u was ondergedoken na uw beweerde detentie van een nacht, uw vader werd lastiggevalen door de politie, en ze daar [bij uw vader] uiteindelijk een **arrestatiebevel achterlieten** (NPO, p. 20). Gevraagd of u een kopie heeft van dit arrestatiebevel, verklaarde u dan weer niet eens te weten of uw vader dit in zijn bezit heeft. Opnieuw dient vastgesteld dat deze verklaring niet weet te overtuigen – u maakte immers gewag van een arrestatiebevel dat bij uw vader zou zijn achtergelaten, om nadien te stellen dat u niet eens weet of uw vader deze in zijn bezit heeft – en verder ernstig afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.

• **Ten derde zijn uw verklaringen met betrekking tot de wijze waarop u Angola verliet, niet geloofwaardig.**

U verklaarde dat u, nadat u beweerdelijk gearresteerd werd op 17/06/2023 en gedurende 1 nacht werd vastgehouden, onderdook uit vrees voor verdere vervolging, tot uw vertrek uit het land (NPO, p. 19-20). Uiterst opmerkelijk en veelzeggend is dan ook dat, **wanneer er u gevraagd werd wanneer u precies Angola heeft verlaten, u dit niet met zekerheid wist aan te geven**, en antwoordde dat het **ofwel 10 september (2023), dan wel 10 oktober (2023)** was – u gaf uiteindelijk aan te denken dat het in oktober was (NPO, p. 9). Dat u niet met zekerheid wist aan te geven of u nu in september, dan wel oktober, uw land ontvluchtte, doet verder afbreuk aan het door u beweerde asielrelaas. Immers, indien u werkelijk sinds half juni 2023 ondergedoken leefde uit vrees voor arrestatie, is het geenszins aannemelijk dat u de maand waarin u zou zijn vertrokken uit Angola niet meer met zekerheid zou weten te duiden, en u zich niet blijkt te herinneren hoelang u uit vrees voor vervolging onderdook in Angola. Daarenboven verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader u op 28 september (2023) opbelde om u mee te delen dat de politie was langs geweest bij hem thuis, met een bevel tot opsluiting, en dat u vanaf dat moment wist dat u het land moest verlaten (Vragenlijst CGVS, punt 5); hetgeen het des te opmerkelijk maakt dat u voor het CGVS niet met zekerheid weet aan te geven of u nu op 10 september, dan wel op 10 oktober 2023 uw land verliet.

U verklaarde voorts Angola te hebben verlaten met uw **eigen paspoort**, dat u reeds, sinds 2021, had voorafgaand aan uw vertrek (NPO, p. 7 en 8). U bent niet langer in het bezit van uw paspoort; de persoon met wie u reisde zou uw paspoort niet hebben teruggegeven (NPO, p. 5). U deed geen aangifte van het verlies van uw paspoort en stelt dat u er zich ook geen zorgen in maakt waar het naar toe is of bij wie het terecht kwam, omdat u trouwen heeft in de organisatie die uw reis organiseerde – een opmerkelijke verklaring gezien u – afgezien van de voornaam 'C.' waarvan u niet weet aan te geven of het zijn echte naam is – niets weet over de persoon die uw paspoort niet teruggaf (NPO, p. 5). Gevraagd of er een visum in dit paspoort zat, antwoordde u bevestigend, maar u weet niet aan te geven voor welk land dit visum was. Dat u niet meer zou weten welk visum er in uw paspoort zat, overtuigt niet. In dit kader dient tevens opgemerkt dat uw verklaringen voor DVZ afwijken van uw verklaringen afgelegd voor het CGVS – voor de DVZ verklaarde u immers dat u uw eigen paspoort in Angola achterliet, daar u snel thuis moest vertrekken, en er een visum voor Spanje in uw paspoort aanwezig was (Verklaring DVZ, p. 10-11, punt 25). Uw verklaringen betreffende uw paspoort en de vraag waar uw paspoort op heden zou zijn, zijn dan ook tegenstrijdig.

U verklaarde voorts Angola te hebben verlaten via de landsgrens met de Democratische Republiek Congo, en te denken dat dit via de grensplaats Luvo was (NPO, p. 10). Gevraagd hoe die grensovergang verliep, verklaarde u dat het die man [C.] was die praatte met de agenten ter plekke, en u er bijna zeker van bent dat hij 'iets' aan hen gegeven heeft, en u veronderstelt dat hij geld op tafel legde. Ondanks uw uiterst vage verklaringen betreffende deze grensovergang, zou u wel een aantal uren hebben moeten wachten alvorens u de grens kon oversteken (NPO, p. 11). U reisde nadien verder naar Kinshasa alwaar u een vliegtuig nam – u weet evenwel niet met welke vliegtuigmaatschappij u reisde, noch weet u waar dit vliegtuig een tussenlanding zou hebben gemaakt, onderweg naar België (NPO, p. 10) – u verliet naar eigen zeggen de luchthaven niet nadat u landde op deze voor u onbekende plek, maar denkt dat het wel nog in Afrika was.

Het geheel aan bovenstaande verklaringen betreffende uw vertrek uit Angola, en reisweg naar België, zijn dermate vaag dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Immers, dat u – een universitair geschoolde jongeman die uit vrees voor zijn leven zijn land moet ontvluchten – niet met zekerheid weet aan te geven in welke maand u Angola zou hebben verlaten, noch langs welke grenspost u Angola verliet – ondanks uw verklaring er uren te hebben moeten wachten – noch hoe deze grensovergang precies zou verlopen zijn, is zeer weinig aannemelijk. Bovendien, zijn deze verklaringen dermate vaag en niet aannemelijk voor iemand die beweert, na maandenlang te hebben moeten onderduiken omwille van een vrees voor arrestatie, zijn land te zijn ontvlucht; dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dat u voorts volledig onwetend bent over hoe u precies de Angolese grens overstak met uw eigen paspoort – u gist enkel dat de man die u begeleidde misschien de grensbeambten omkocht - hoewel u beweerdelijk gezocht werd door de Angolese autoriteiten, en u zich daaromtrent klaarblijkelijk evenmin enige vragen stelde, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde asielrelaas. U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dan wel een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de kopie van het door u neergelegde document van de rechtbank (*‘Termo de identidade e Residencia’*), dient opgemerkt dat slechts waarde aan dergelijke documenten kan worden gehecht, indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in deze niet het geval is. Ter volledigheid dient tevens gewezen op de vaststelling dat corruptie in Angola wijdverspreid is, en ook de falsifiëring van gerechtelijke documenten voorkomt in Luanda (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), hetgeen de bewijswaarde van dergelijke documenten bij voorbaat sterk relativeert. Wat betreft de door u neergelegde kopie van uw kiezerskaart, dient vastgesteld dat deze enkel uw Angolese nationaliteit aantoont, hetgeen in deze niet in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde foto's betreffen beelden van manifestaties in Angola die bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze weten te wijzigen - u komt zelf ook niet voor op deze foto's, die door gelijk wie, om gelijk welke reden kunnen genomen zijn. Wat betreft het door u neergelegd medisch attest dd. 01/03/2024, waaruit blijkt dat u littekens heeft op uw rechterarm en scheenbeen – waarvan u verklaart dat deze toegebracht werden door politieagenten in Angola in 2020 en 2023 - en u geen psychische klachten heeft, weet bovenstaande vaststellingen evenmin te wijzigen. Dit medisch attest kan immers op geen enkele wijze aantonen waar, wanneer, en op welke wijze u deze littekens opgelopen zou hebben. Wat betreft de door uw advocate overgemaakte internetlinks, dient vastgesteld dat dit internetartikels betreffen aangaande de algemene situatie in Angola, die verder geen verband houden met uw individueel relaas. Ook deze weten bovenstaande vaststellingen derhalve niet te wijzigen. Wat betreft de bestanden op de door u tijdens het persoonlijk onderhoud neergelegde (en nadien door u terug meegenomen) USB-stick - foto's van I.D.M., een getuigenis over zijn dood, en ook een filmpje van een herdenking van zijn dood – dient eveneens vastgesteld dat deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen, en uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op geen enkele wijze weten te bewijzen. Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 5 maart 2025. Er werden geen opmerkingen ontvangen en dus wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht” van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris):

- “2. Foto van I.D.M. op het moment van de feiten;
- 3. Inschrijvingsbewijs aan de universiteit van Agostinho Neto;
- 4. Persoonlijke verschijning Angola.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart tijdens zijn universitaire studies politiek actief te zijn geweest en deel te hebben genomen aan manifestaties waardoor hij door de Angolese autoriteiten wordt geviséerd. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

"Immers, er kan geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas omwille van onderstaande redenen.

• Ten eerste zijn uw verklaringen aangaande uw aanwezigheid en handelingen op de manifestatie d.d. 11/11/2020 te Luanda, geenszins geloofwaardig en doen deze fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde dat u samen met I.D.M., een jongeman die tijdens het protest op 11/11/2020 te Luanda gedood werd door politiegeweld, aanwezig was op de manifestatie te Luanda, en u zag hoe hij door politie door het hoofd werd geschoten wanneer hij knielde op de grond (Notities persoonlijk onderhoud – verder NPO – p. 17). Hierna zou, volgens uw verklaringen, de politieagent die I. neergeschoten had, achteruit gegaan zijn samen met de andere politieagenten die aanwezig waren, uit schrik voor de reactie van de manifestanten. U verklaarde voorts dat I. hevig bloedde, en u en anderen hem ter hulp snelden en hem naar het ziekenhuis brachten. Nadat u I. naar het ziekenhuis zou hebben gebracht, keerde u – nadat u wist dat I. het niet zou halen - samen met een collega terug naar de manifestatie, waar de politie gevraagd zou hebben wat er gebeurd was., en uw collega oppakte voor verhoor. Er was veel tumult ontstaan en u zou hierbij geraakt zijn aan uw been.

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende het politiegeweld naar aanleiding waarvan I.D.M. stierf, blijkt echter dat getuigen die aanwezig waren verklaarden dat **I. ter plekke doodgeschoten werd door de politie, hij ter plekke reeds overleed, en het de politie zelf was die I. naar het ziekenhuis bracht.** Een officieel (overheids)rapport dat volgens de vader van I. de omstandigheden van I.'s dood probeert te verhullen, stelt – zoals ook u aangeeft doorheen uw verklaringen – dat I. nog leefde wanneer hij het ziekenhuis werd binnengebracht, maar hieraan wordt door de familie van I., en ooggetuigen ter plekke, geen geloof gehecht. Meer zelfs, na het neerschieten van I. zou **de politie de manifestanten net verhinderd hebben het lichaam van I. mee te nemen**, waarna in de dagen nadien de beschuldigingen van politiegeweld ontkend werden. Uw verklaringen, waarbij u er gewag van maakt dat de Angolese politie na het neerschieten van I. bang was van de manifestanten en achteruit ging, waarbij u samen met een collega I. naar het ziekenhuis zou hebben gebracht, en waarna u – nadat u inzag dat I. het niet zou halen, besloot om terug naar de manifestatie te keren, zijn danig tegenstrijdig aan de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat u voorts, nadat u I. beweerdelijk naar het ziekenhuis zou hebben gebracht, en nadat u zou hebben ingezien dat I. het niet zou halen, opnieuw zou zijn teruggekeerd naar de manifestatie, alwaar politieagenten u en uw collega zouden hebben gevraagd wat er gebeurde, zijn danig onaannemelijke en, gezien de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, niet geloofwaardige verklaringen, dat volledig afbreuk gedaan wordt aan het door u beweerde relaas hieromtrent.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen getuige geweest te zijn van, en betrokken te zijn geweest bij, dit incident van politiegeweld op 11/11/2020.

• Ten tweede zijn uw verklaringen over uw beweerd activisme niet geloofwaardig, noch uw verklaringen op heden te worden gezocht door de Angolese autoriteiten.

U verklaarde dat u, nadat u computerwetenschappen begon te studeren aan de universiteit in het jaar 2015, samen met zes andere personen plannen maakten om een website te maken waarop jullie de onrechtvaardigheden in jullie land zouden aanklagen (NPO, p. 6 en 21). Jullie namen deel aan manifestaties, waarbij uw taak erin bestond video's en foto's te maken die daarna gedeeld konden worden op sociale media, en op de website die jullie planden op te zetten, ten einde de zaken die gebeurden aan te klagen (NPO, p. 17). Het was in dit kader en met dit doel dat u deelnam aan de manifestaties op 11/11/2020 en 17/06/2023. Gevraagd hoe jullie ertoe kwamen deze groep op te richten en in dit kader aan manifestaties deel te nemen, antwoordde u dat jullie elkaar leerden kennen op de universiteit, en het **dankzij de studies die jullie volgden, een gemakkelijke zaak was om een website op te richten en te ontwikkelen** (NPO, p. 21). Gevraagd waarom deze website waarover u praat [het doel van uw beweerde groep, en deelnames aan de manifestaties, waarbij u foto's en video's nam] uiteindelijk niet werd opgericht, verklaarde u vaagweg, en allesbehalve overtuigend, dat het nog niet fysiek bestaat, het een project 'op lange termijn' is, en de website niet van vandaag op morgen is opgebouwd, daartoe een specifieke structuur nodig is, en jullie dat 'moesten bekijken' (NPO, p. 22). Nogmaals gevraagd wanneer jullie beslisten deze website op te richten, antwoordde u dat jullie daarover begonnen nadenken vanaf het tweede jaar [van uw universitaire studies], derhalve omstreeks het jaar 2016. Gevraagd of u deze website dan niet oprichtte nadat u Angola verliet, antwoordde u –weinig overtuigend – te hopen om dat nog te doen in de toekomst. U geconfronteerd met de vaststelling dat niet ingezien kan worden waarom het zo lang duurt om deze website op te richten, verklaart u vaagweg dat het beheer van de website veel werk vergt. **Uw verklaringen overtuigen niet.** Immers, u nam beweerdelijk deel aan de manifestaties op 11/11/2020 en 17/06/2023, in het kader van deze groep waartoe u sinds omstreeks 2016 zou behoren, die opgericht was met als doel een website op te richten om de onrechtvaardigheden in uw land aan te kaarten, en de foto's en video's die u beweerdelijk zelf maakte op de manifestaties, te delen. **Dat u en uw groep, waarvan u gewag maakt, tot op heden geen enkele website oprichtte waarop het beeldmateriaal dat u zou hebben gemaakt (en dat de reden vormde voor uw beweerd vervolging in Angola) gedeeld wordt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd politiek activisme.**

[...]

U verklaarde dat u, na de manifestatie op 11/11/2020, zwaar aangeslagen was, psychisch leed onder de gebeurtenissen, en jullie toen besloten niet meer deel te nemen aan manifestaties van die omvang (NPO, p. 18). Naar aanleiding van de manifestatie op 17/06/2023 besloot u alsnog opnieuw deel te nemen, gezien het volgens u een belangrijke en relevante manifestatie was, en vele organisaties ertoe opriepen. Het is dan ook uiterst bevreemdend te noemen dat, nadat u uw schrik overwon een drietal jaren na uw beweerde deelname aan de manifestatie op 11/11/2020, u opnieuw deelnam aan een grote manifestatie met uw mobiele telefoon waarop nog steeds de bezwarende foto's gestaan zouden hebben, die u nam op de manifestatie op 11/11/2020, met beelden van I. en politieoptredens die niet volgens de regels waren verlopen (NPO, p. 16). Deze foto's op uw telefoon – die beweerdelijk in beslag genomen werd door de politie – zijn dan ook de reden waarom u na uw beweerde detentie ondergedoken zou zijn, en op basis waarvan u vreest te worden gearresteerd. Het is geenszins aannemelijk dat u – gegeven uw beweerde schrik en psychisch lijden, alsook uw beslissing om omwille van deze schrik gedurende een 3-tal jaren niet langer deel te nemen aan grote manifestaties – dit beeldmateriaal [dat u opnam om te publiceren op de nooit opgerichte website waarvan u

gewag maakte] jarenlang op uw telefoon zou laten staan, en deze ook zou meenemen naar de nationale manifestatie op 17/06/2023. **Dit overtuigt allerminst, en doet verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

U verklaarde dat, nadat u was ondergedoken na uw beweerde detentie van een nacht, uw vader werd lastiggevallen door de politie, en ze daar [bij uw vader] uiteindelijk een **arrestatiebevel achterlieten** (NPO, p. 20). Gevraagd of u een kopie heeft van dit arrestatiebevel, verklaarde u dan weer niet eens te weten of uw vader dit in zijn bezit heeft. Opnieuw dient vastgesteld dat deze verklaring niet weet te overtuigen – u maakte immers gewag van een arrestatiebevel dat bij uw vader zou zijn achtergelaten, om nadien te stellen dat u niet eens weet of uw vader deze in zijn bezit heeft – en verder ernstig afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.

• **Ten derde zijn uw verklaringen met betrekking tot de wijze waarop u Angola verliet, niet geloofwaardig.**

U verklaarde dat u, nadat u beweerdelijk gearresteerd werd op 17/06/2023 en gedurende 1 nacht werd vastgehouden, onderdook uit vrees voor verdere vervolging, tot uw vertrek uit het land (NPO, p. 19-20). Uiterst opmerkelijk en veelzeggend is dan ook dat, **wanneer er u gevraagd werd wanneer u precies Angola heeft verlaten, u dit niet met zekerheid wist aan te geven**, en antwoordde dat het **ofwel 10 september (2023), dan wel 10 oktober (2023)** was – u gaf uiteindelijk aan te denken dat het in oktober was (NPO, p. 9). Dat u niet met zekerheid wist aan te geven of u nu in september, dan wel oktober, uw land ontvluchtte, doet verder afbreuk aan het door u beweerde asielrelaas. Immers, indien u werkelijk sinds half juni 2023 ondergedoken leefde uit vrees voor arrestatie, is het geenszins aannemelijk dat u de maand waarin u zou zijn vertrokken uit Angola niet meer met zekerheid zou weten te duiden, en u zich niet blijkt te herinneren hoelang u uit vrees voor vervolging onderdook in Angola. Daarenboven verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader u op 28 september (2023) opbelde om u mee te delen dat de politie was langs geweest bij hem thuis, met een bevel tot opsluiting, en dat u vanaf dat moment wist dat u het land moest verlaten (Vragenlijst CGVS, punt 5); hetgeen het des te opmerkelijk maakt dat u voor het CGVS niet met zekerheid weet aan te geven of u nu op 10 september, dan wel op 10 oktober 2023 uw land verliet.

U verklaarde voorts Angola te hebben verlaten met uw **eigen paspoort**, dat u reeds, sinds 2021, had voorafgaand aan uw vertrek (NPO, p. 7 en 8). U bent niet langer in het bezit van uw paspoort; de persoon met wie u reisde zou uw paspoort niet hebben teruggave (NPO, p. 5). U deed geen aangifte van het verlies van uw paspoort en stelt dat u er zich ook geen zorgen in maakt waar het naar toe is of bij wie het terecht kwam, omdat u vertrouwen heeft in de organisatie die uw reis organiseerde – een opmerkelijke verklaring gezien u – afgezien van de voornaam 'C.' waarvan u niet weet aan te geven of het zijn echte naam is – niets weet over de persoon die uw paspoort niet teruggaf (NPO, p. 5). Gevraagd of er een visum in dit paspoort zat, antwoordde u bevestigend, maar u weet niet aan te geven voor welk land dit visum was. Dat u niet meer zou weten welk visum er in uw paspoort zat, overtuigt niet. In dit kader dient tevens opgemerkt dat uw verklaringen voor DVZ afwijken van uw verklaringen afgelegd voor het CGVS – voor de DVZ verklaarde u immers dat u uw eigen paspoort in Angola achterliet, daar u snel thuis moest vertrekken, en er een visum voor Spanje in uw paspoort aanwezig was (Verklaring DVZ, p. 10-11, punt 25). Uw verklaringen betreffende uw paspoort en de vraag waar uw paspoort op heden zou zijn, zijn dan ook tegenstrijdig.

U verklaarde voorts Angola te hebben verlaten via de landsgrens met de Democratische Republiek Congo, en te denken dat dit via de grensplaats Luvo was (NPO, p. 10). Gevraagd hoe die grensovergang verliep, verklaarde u dat het die man [C.] was die praatte met de agenten ter plekke, en u er bijna zeker van bent dat hij 'iets' aan hen gegeven heeft, en u veronderstelt dat hij geld op tafel legde. Ondanks uw uiterst vage verklaringen betreffende deze grensovergang, zou u wel een aantal uren hebben moeten wachten alvorens u de grens kon oversteken (NPO, p. 11). U reisde nadien verder naar Kinshasa alwaar u een vliegtuig nam – u weet evenwel niet met welke vliegtuigmaatschappij u reisde, noch weet u waar dit vliegtuig een tussenlanding zou hebben gemaakt, onderweg naar België (NPO, p. 10) – u verliet naar eigen zeggen de luchthaven niet nadat u landde op deze voor u onbekende plek, maar denkt dat het wel nog in Afrika was.

Het geheel aan bovenstaande verklaringen betreffende uw vertrek uit Angola, en reisweg naar België, zijn dermate vaag dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Immers, dat u – een universitair geschoolde jongeman die uit vrees voor zijn leven zijn land moet ontvluchten – niet met zekerheid weet aan te geven in welke maand u Angola zou hebben verlaten, noch langs welke grenspost u Angola verliet – ondanks uw verklaring er uren te hebben moeten wachten – noch hoe deze grensovergang precies zou verlopen zijn, is zeer weinig aannemelijk. Bovendien, zijn deze verklaringen dermate vaag en niet aannemelijk voor iemand die beweert, na maandenlang te hebben moeten onderduiken omwille van een vrees voor arrestatie, zijn land te zijn ontvlucht; dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dat u voorts volledig onwetend bent over hoe u precies de Angolese grens overstak met uw eigen paspoort – u gist enkel dat de man die u begeleidde misschien de grensbeambten omkocht - hoewel u beweerdelijk gezocht werd door de Angolese autoriteiten, en u zich daaromtrent klaarblijkelijk evenmin enige vragen stelde, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde asielrelaas. U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd

sprake zou zijn van een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dan wel een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de kopie van het door u neergelegde document van de rechtbank (‘Termo de identidade e Residencia’), dient opgemerkt dat slechts waarde aan dergelijke documenten kan worden gehecht, indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in deze niet het geval is. Ter volledigheid dient tevens gewezen op de vaststelling dat corruptie in Angola wijdverspreid is, en ook de falsificering van gerechtelijke documenten voorkomt in Luanda (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), hetgeen de bewijswaarde van dergelijke documenten bij voorbaat sterk relativeert. Wat betreft de door u neergelegde kopie van uw kiezerskaart, dient vastgesteld dat deze enkel uw Angolese nationaliteit aantoont, hetgeen in deze niet in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde foto’s betreffen beelden van manifestaties in Angola die bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze weten te wijzigen - u komt zelf ook niet voor op deze foto’s, die door gelijk wie, om gelijk welke reden kunnen genomen zijn. Wat betreft het door u neergelegd medisch attest dd. 01/03/2024, waaruit blijkt dat u littekens heeft op uw rechterarm en scheenbeen – waarvan u verklaart dat deze toegebracht werden door politieagenten in Angola in 2020 en 2023 - en u geen psychische klachten heeft, weet bovenstaande vaststellingen evenmin te wijzigen. Dit medisch attest kan immers op geen enkele wijze aantonen waar, wanneer, en op welke wijze u deze littekens opgelopen zou hebben. Wat betreft de door uw advocate overgemaakte internetlinks, dient vastgesteld dat dit internetartikels betreffen aangaande de algemene situatie in Angola, die verder geen verband houden met uw individueel relaas. Ook deze weten bovenstaande vaststellingen derhalve niet te wijzigen. Wat betreft de bestanden op de door u tijdens het persoonlijk onderhoud neergelegde (en nadien door u terug meegenomen) USB-stick - foto’s van I.D.M., een getuigenis over zijn dood, en ook een filmpje van een herdenking van zijn dood – dient eveneens vastgesteld dat deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen, en uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op geen enkele wijze weten te bewijzen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 5 maart 2025. Er werden geen opmerkingen ontvangen en dus wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing inzake de algemene informatie die werd teruggevonden over de dood van I.D.M. tijdens een manifestatie in 2020 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier), dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig objectief stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist zou zijn. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen met I.D.M. tijdens de manifestatie van 11 november 2020 niet overeenstemmen met hetgeen uit deze informatie blijkt. Bovendien verklaarde verzoeker niet enkel dat hij dacht dat I. nog leefde en dat hij hulp wou bieden, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, doch ook dat hij het ziekenhuis verliet nadat hij wist dat I. het niet zou halen en vervolgens naar de manifestatie terug te keren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Hieruit blijkt dat verzoeker niet enkel op het moment van het neerschieten van I. dacht dat I. nog leefde, maar ook nadat hij hem beweerdelijk naar het ziekenhuis had gebracht en aldaar pas vaststelde dat I. het niet zou halen. Dit is eens te meer in tegenspraak met de voormelde algemene informatie in het administratief dossier, alsook met de beweringen in het verzoekschrift zelf dat I. reeds was overleden voordat hij naar het ziekenhuis werd gebracht, hetgeen uit de door hem getoonde video en de bij zijn verzoekschrift (stuk 2) gevoegde foto zou blijken. Uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet zou hebben verklaard dat I. nog in leven was op het moment waarop hij naar het ziekenhuis werd gebracht. Verder kan uit de voorgelegde video en foto (verzoekschrift, stuk 2) niet blijken dat I. niet door de politie naar het ziekenhuis zou zijn gebracht, terwijl verzoeker verklaarde dat hij zelf één van de personen was die I. naar het ziekenhuis brachten, denkende dat

I. toen nog in leven was. Deze stukken tonen immers niet dat I. naar een ziekenhuis werd gebracht, doch enkel dat hij gewond was en door een groep mensen werd gedragen.

Verder blijkt uit een lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dat verweerder zich niet louter op de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de beschikbare informatie in het administratief dossier anderzijds heeft gebaseerd om verzoeker internationale bescherming te weigeren, aangezien er nog verschillende andere motieven in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Doch raken de voormelde tegenstrijdigheden aan een kernelement van verzoekers vluchtrelaas, met name zijn deelname aan de manifestatie van 11 november 2020 en de beelden die hij daar zou hebben gemaakt en die na zijn arrestatie in 2023 problemen zouden geven. Dat aan deze deelname geen geloof kan worden gehecht omwille van voormelde tegenstrijdigheden, doet dan ook meteen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen die zich nadien zouden hebben voorgedaan, zoals zijn deelname aan een manifestatie in 2023, zijn arrestatie en zijn vrees door de Angolese autoriteiten te worden geïdoleerd omwille van het beeldmateriaal op zijn toen in beslag genomen telefoon. Dit klemt des te meer daar in de bestreden beslissing tevens de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd politiek activisme in twijfel wordt getrokken. In het licht van hetgeen hoger reeds werd gesteld, komt het bovendien aan verzoeker toe om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aan te tonen. Het is dus zeker niet aan de commissaris-generaal om een eventueel gerechtelijk dossier tegen verzoeker bij de Angolese autoriteiten op te vragen. Temeer daar dergelijke vrees geenszins verzoekenbaar is met de plicht van de asielinstanties om verzoekers autoriteiten niet in kennis te stellen van diens verzoek om internationale bescherming in België door bij hen informatie over verzoeker op te vragen. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, wordt in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing nergens het gebruik van mensensmokkelaars tegen verzoeker gebruikt.

Waar verzoeker een document ter staving van zijn universitaire studies bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3), dient vastgesteld dat hij nalaat hiervan een voor eensluidend verklaarde vertaling bij te brengen, zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV). Hoe dan ook, het gegeven dat verzoeker universitaire studies heeft gedaan in Angola, wordt heden niet betwist en de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing werd in de hiervoor weergegeven motieven uit de bestreden beslissing niet meegenomen.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk dat het zijn taak was binnen de studentengroepering om beelden te maken van het onrecht in Angola teneinde deze op een website te plaatsen. Dat er vervolgens nooit een website werd gemaakt, hoewel verzoeker en zijn medestudenten computerwetenschappen studeerden, is dan ook niet aannemelijk, temeer daar verzoeker eerst stelt dat zij gemakkelijk een website konden opmaken en hij later beweert dat dit geenszins eenvoudig zou zijn. De bewering in het verzoekschrift, dat tot publicatie van de gemaakte beelden zou worden overgegaan "*bij veilige gelegenheid*", werd door verzoeker nooit vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dient dan ook te worden beschouwd als een *post factum* opgeworpen bewering die na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissing tot stand kwam. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. De verwijzing naar een rapport van Amnesty International over elektronische sporen in repressieve regimes zoals in Angola, doet hieraan geen afbreuk. Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat verzoeker geen bewijs van de door hem vermelde website kan voorleggen afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Doch er wordt wel terecht vastgesteld, op basis van verzoekers eigen verklaringen en de door hem zelf geschetste context, dat het niet aannemelijk is dat er nooit een website werd opgesteld. Waar verzoeker stelt dat hij de door hem gemaakte beelden op zijn toestel bewaarde, aangezien "*In veel repressieve contexten (zoals Angola), kunnen personen uit overtuiging of door gebrek aan alternatieve middelen (zoals clouddiensten of veilige data-opslag), gevoelige informatie op eenvoudige toestellen blijven bewaren*", laat hij na enig objectief stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij geen andere keuze had dan het door hem gemaakte materiaal op zijn eigen telefoontoestel te bewaren. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het onaannemelijk karakter van zijn bewering dat hij, ondanks een jarenlange angst sedert de manifestatie van 2020, in 2023 met ditzelfde toestel aan een andere manifestatie besloot deel te nemen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij na een gesprek met zijn vader vernam dat er sedert zijn vertrek uit Angola drie kennisgevingen door de Angolese recherche werden bezorgd, waarvan hij een foto bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 4). Betreffende deze foto's dient er vooreerst op gewezen dat hiervan geen voor eensluidend verklaarde vertaling wordt bijgebracht, zoals voorzien in artikel 8 van het PR RvV, zodat deze documenten niet inhoudelijk kunnen worden beoordeeld. Er kan echter wel worden vastgesteld dat de documenten dateren van de periode 2023-2024 terwijl verzoeker pas in 2025 werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dat verzoeker pas na dit persoonlijk onderhoud een gesprek had met zijn vader waarbij hij vernam dat er nog drie 'kennisgevingen' door de 'Angolese recherche' aan hem werden bezorgd, is geenszins aannemelijk. In de door verzoeker zelf geschetste context kan redelijkerwijze worden verwacht dat zijn vader hem meteen op de hoogte brengt van deze 'kennisgevingen' en dat verzoeker een volgehouden interesse in het verdere verloop

van zijn problemen aan de dag zou leggen. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker slechts foto's van deze 'kennisgevingen' voorlegt, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *"Het CGVS stelt dat de arrestatiebrief van verzoeker niet overtuigt, omdat de originele versie zogenaamd niet in bezit is van zijn vader en verzoeker geen kopie kon tonen."*, dient erop gewezen dat in de voormelde motivering dienaangaande in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoeker slechts een kopie van deze arrestatiebrief heeft, maar wel dat verzoeker zelfs niet met zekerheid kon aangeven of zijn vader deze brief al dan niet in zijn bezit heeft, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over die brief.

Voorts kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker de datum van zijn vertrek uit Angola op coherente en precieze wijze kan aangeven, *quod non*, aangezien hij verklaarde voordien te hebben moeten onderduiken. Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat het ondergedoken leven gedurende meer of minder dan een maand geen verschil zou uitmaken en louter omdat men op clandestiene wijze via een smokkelroute vlucht uit het geheugen zou vervagen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"De vaststelling van DVZ dat verzoeker met zijn eigen paspoort reisde [...]"*, dient erop gewezen dat dit geenszins een door de Dienst Vreemdelingenzaken objectief gemaakte vaststelling betreft, doch wel de weergave van verzoekers verklaringen tijdens zijn interview op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens kan redelijkwijze worden verwacht dat verzoeker met zekerheid kan aangeven of zijn paspoort al dan niet door de smokkelaar, waarmee hij reisde, werd achtergehouden, terwijl in het verzoekschrift wordt gesteld dat *"zijn paspoort na gebruik mogelijk werd achtergehouden of door de smokkelaar is meegenomen"* (eigen onderlijning). Nergens in de bestreden beslissing wordt beweerd dat verzoeker dit paspoort ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nog in zijn bezit zou hebben gehad. Evenmin wordt gesteld dat het ongebruikelijk zou zijn dat een derde persoon als tussenpersoon wordt ingezet bij een illegale vlucht. Waar verzoeker stelt dat het inherent is aan reizen via mensensmokkel dat er voor de vluchteling onduidelijkheid is over via welk land, met welk visum en met welke luchtvaartmaatschappij wordt gereisd, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen dienaangaande tegenstrijdig zijn, dat van een hoogopgeleide persoon als verzoeker kan worden verwacht dat deze enige kennis heeft over de landen waar hij doorheen reisde en met welke luchtvaartmaatschappij dit was, alsook dat hij doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn reisweg, *quod non in casu*.

Verzoeker stelt verder dat zijn mentale toestand zijn oriënteringsvermogen en herinneringen aan details heeft beïnvloed omwille van traumatische ervaringen die hij meemaakte. Hij laat nochtans na enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij met mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft. Integendeel, in het medisch attest van 1 maart 2024 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeker geen psychische klachten heeft. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om gedetailleerde, geloofwaardige, coherente en doorleefde verklaringen af te leggen over zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker verder stelt als volgt: *"Het CGVS mag niet zonder individueel onderzoek en zonder forensische analyse aannemen dat een specifiek document onbetrouwbaar is louter omdat er in Angola vervalsingen bestaan."*, gaat verzoeker er verkeerdelijk vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten. Waar verzoeker voorts betoogt als volgt: *"De USB-stick met protestbeelden (waaronder beelden van I. en politieoptreden) wordt als onvoldoende overtuigend beschouwd. Indien het CGVS twijfels had over de authenticiteit of relevantie van de beelden, had het deze moeten onderwerpen aan een objectieve forensische controle of aanvullende hoorzitting. Het feit dat het CGVS die beelden "onvoldoende" acht zonder analyse, en zonder verzoeker de kans te geven die te duiden of kaderen, getuigt van een motiveringsgebrek en schending van het hoorrecht (art. 57/9 Vw)."*, laat hij na concreet te duiden welke bijkomende informatie hij over de beelden op de voorgelegde USB-stick hij nog zou (hebben) willen geven. Gelet op de devolutive werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht is dergelijk verweer allerminst ernstig.

Betreffende het verwijt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER